

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Amruševa 2/II.

e oglasna ploča 04-07-19
broj 19-2692/19-27/17

Poslovni broj: 21. P-122/19-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E I P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Ivani Manestar, u pravnoj stvari tužitelja NOVABELA GRUPA d.o.o., Zagreb, Augusta Šeone 3, OIB: 83565636972, protiv I. tuženika DESTILERIJA d.o.o. u stečaju, Zlatar Bistrica, Kolodvorska 4A, OIB: 02267491884, kojeg zastupa stečajni upravitelj Ante Dragičević, Zagreb, Selska cesta 90D, OIB: 74126068971, i II. tuženika Hrvoja Mučnjaka iz Zagreba, Grada Mainza 33, OIB: 38773984899, radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji i utvrđenja, nakon javne glavne rasprave zaključene 21. svibnja 2019. u prisutnosti stečajnog upravitelja I. tuženika te II. tuženika osobno, dana 4. srpnja 2019.

r i j e š i o j e

Odbacuje se tužba za utvrđenje da je pobjono propuštanje podnošenja žalbe protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj Ovr-240/16 od 21. prosinca 2017., o dosudi nekretnina I. tuženika, upisanih u zk. ul. 16815 k.o. Grad Zagreb, II. tuženiku, kao nepravovremena.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje da je pobjono propuštanje predlaganja da se dosuda nekretnina upisanih u zk. ul. 16815 k.o. Grad Zagreb, temeljem rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj Ovr-240/16 od 21. prosinca 2017., i javna dražba nekretnina, koja je određena zaključkom istog suda od 11. listopada 2017., proglase nevažećima te da je II. tuženik dužan trpjeti namirenje tražbine tužitelja prema I. tuženiku do iznosa od 1.895.214,00 kn, utvrđene pravomoćnim rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj St-1135/12 od 27. travnja 2017., iz svoje nekretnine upisane u zemljišnoj knjizi Općinskog građanskog suda u Zagrebu u zk. ul. 16815 k.o. Grad Zagreb kao četverosobni stan sa nusprostorijama na četvrtom katu, broj 401, površine 107,84 m², u planu označen indigo plavom bojom, povezan sa suvlasničkim dijelom u omjeru od 776,34/10000 cijele

nekretnine koju predstavlja stambeni objekt u Zagrebu, Bleiweisova 27/29 i dvorište, površine 143,6 čhv ili 516 m², izgrađen na zk. č. 5231/22.

II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje da ne postoji valjani pravni odnos temeljem kojeg je II. tuženik stekao pravo vlasništva na nekretnini u vlasništvu I. tuženika upisanoj u zemljišnoj knjizi Općinskog građanskog suda u Zagrebu u zk. ul. 16815 k.o. Grad Zagreb kao četverosobni stan sa nusprostorijama na četvrtom katu, broj 401, površine 107,84 m², u planu označen indigo plavom bojom, povezan sa suvlasničkim dijelom u omjeru od 776,34/10000 cijele nekretnine koju predstavlja stambeni objekt u Zagrebu, Bleiweisova 27/29 i dvorište, površine 143,6 čhv ili 516 m², izgrađen na zk. č. 5231/22 te za nalažanje II. tuženiku izdavanje isprave kojom dopušta upis prava vlasništva na predmetnoj nekretnini u korist II. tuženika, uz upozorenje da će u protivnom takvu ispravu zamijeniti predmetna presuda.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da se pred ovim sudom, pod poslovnim brojem Ovr-240/16, vodi ovršni postupak, u kojem je I. tuženik u ulozi ovršenika, a II. tuženik je bio kupac nekretnine na kojoj se provodi ovršni postupak. Ističe da je nad I. tuženikom 23. studenog 2015. otvoren stečajni postupak te je za stečajnog upravitelja imenovan Ante Dragičević, koji je zastupao I. tuženika u navedenom ovršnom postupku. Navodi da se je predmetni ovršni postupak trebao voditi prema odredbama Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., dalje u tekstu: OZ/12), a koji da u odredbi čl. 102. st. 1. i 2. određuje da se na prvoj javnoj dražbi nekretnina ne može prodati ispod četiri petine utvrđene vrijednosti, a na drugoj javnoj dražbi ispod tri petine utvrđene vrijednosti, s time da se nekretnina prodaje elektroničkom javnom dražbom putem Financijske agencije, dok u odredbi čl. 106. st. 2. određuje da ako kupac u određenom roku na položi kupovninu, sud će rješenjem prodaju oglasiti nevažećom i odrediti novu prodaju. Navodi da se prodaja nekretnine I. tuženika, upisane u zemljišnoj knjizi Općinskog građanskog suda u Zagrebu u zk. ul. 16815 k.o. Grad Zagreb kao četverosobni stan sa nusprostorijama na četvrtom katu, broj 401, površine 107,84 m², u planu označen indigo plavom bojom, povezan sa suvlasničkim dijelom u omjeru od 776,34/10000 cijele nekretnine koju predstavlja stambeni objekt u Zagrebu, Bleiweisova 27/29 i dvorište, površine 143,6 čhv ili 516 m², izgrađen na zk. č. 5231/22, nije obavljala na elektroničkoj javnoj dražbi putem FINA-e, već na neposrednoj javnoj dražbi u zgradi ovog suda, temeljem zaključka o prodaji ovog suda, Ovr-240/16 od 11. listopada 2017., kojim je utvrđena vrijednost predmetne nekretnine u iznosu od 1.895.214,00 kn te je određena prodaja iste na drugoj javnoj dražbi koja će se održati 28. studenog 2017. u sobi 39 ovog suda u 10,40 sati i određeno je da je kupac dužan položiti kupovninu u roku od 30 dana od održavanja ročišta za drugu javnu dražbu (stavak 6.g izreke), uz upozorenje da će u protivnom sud rješenjem prodaju oglasiti nevažećom i odrediti novu prodaju. Nadalje, nakon održane druge javne dražbe na kojoj je nekretnina prodana II. tuženiku kao kupcu za iznos od 975.000,00 kn, da je ovaj sud u tom ovršnom postupku, dana 21. prosinca 2017., donio rješenje o dosudi nekretnine II. tuženiku te je u obrazloženju istog naglasio da je kupac dužan uplatiti kupovninu u roku određenom stavkom 6.g izreke zaključka o prodaji. Tužitelj ističe da je nekretnina prodana za 1/2 njene utvrđene vrijednosti, iako nije smjela biti prodana ispod 3/5 njene utvrđene vrijednosti, dakle, ne ispod iznosa od 1.137.128,40 kn, slijedom čega da je I. tuženik, zastupan po stečajnom upravitelju, bio dužan podnijeti žalbu protiv navedenog rješenja o dosudi. Osim toga, ističe da je II. tuženik bio dužan uplatiti kupovninu s zaključno 28. prosinca 2017., a istu da je platio tek 13. srpnja

2018., dakle, nakon proteka roka određenog zaključkom o prodaji, koji da se ne može produljivati, slijedom čega da je I. tuženik bio dužan zahtijevati u ovršnom postupku da se predmetno rješenje o dosudi oglasi nevažećim. Propuštanjem stečajnog upravitelja I. tuženika da podnese žalbu protiv rješenja o dosudi nekretnine te da zahtijeva proglašenje predmetne dosude nevažećom da su oštećeni stečajni vjerovnici I. tuženika, s obzirom da njegova stečajna masa bez te nekretnine nije dovoljna za namirenje njihovih tražbina, štoviše, da iz izvješća stečajnog upravitelja I. tuženika, koji se javno objavljuju na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova, proizlazi da osim nekretnina upisanih u zk. ul. 16815 k.o. Grad Zagreb I. tuženik niti nije imao druge unovčive imovine. Iz toga da proizlazi da uslijed opisanih propusta stečajnog upravitelja I. tuženika, I. tuženik nema dovoljno sredstava za namirenje tužiteljeve tražbine, a kako su ta propuštanja bila u korist II. tuženika, koji da je mogao znati da zbog istih I. tuženik neće imati dovoljno sredstava za namirenje tužiteljeve tražbine, to da pobija navedene pravne radnje – propuštanja sukladno odredbi čl. 163. st. 2. Stečajnog zakona (Narodne novine, broj: 44/1996., 161/1998., 29/1999., 129/2000., 123/2003., 197/2003., 187/2004., 82/2006., 116/2010., 25/2012., 133/2012., 45/2013., dalje u tekstu: SZ) u vezi čl. 66. i 67. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., dalje u tekstu: ZOO), zahtijeva da II. tuženik trpi namirenje njegove tražbine do iznosa od 1.895.214,00 kn iz vrijednosti nekretnine koja mu je dosuđena u ovršnom postupku, a "alternativno" da sud utvrdi da ne postoji "valjani pravni odnos" temeljem kojeg je II. tuženik stekao pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini pa da je dužan izdati ispravu kojom dopušta da se kao vlasnik predmetne nekretnine ponovno upiše I. tuženik, u protivnom da će takvu ispravu zamijeniti presuda.

I. tuženik u odgovoru na tužbu navodi da pravno nije moguće utvrđivati pobožnost pravnih radnji, a sve i da je moguće, da tužitelj ne navodi iz kojeg razloga bi pobožnost postojala te da nije dopustivo utvrđivati da ne postoji neodređena pravna osnova, a sve i da se misli na rješenje o dosudi nekretnine, da nije dopustivo u posebnom parničnom postupku utvrđivati da ne postoji valjana pravna osnova. Stoga predlaže tužbeni zahtjev u cijelosti odbiti.

II. tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je o predmetnom zahtjevu tužitelja već pravomoćno odlučeno u predmetu ovog suda, Ovr-240/16, u kojem je tužitelj iz istih razloga podnio brojne žalbe koje su sve odbačene kao nedopuštene, jer tužitelj nije bio niti stranka niti sudionik tog postupka, a iz tog razloga smatra i da tužitelj nema aktivnu legitimaciju voditi ovaj postupak. Osim toga, ističe da je tužitelju postavljen privremeni stečajni upravitelj pa da nije mogao pokrenuti predmetnu parnicu bez njegovog odobrenja ili suglasnosti, a koje tužitelj nije dostavio. Nadalje, smatra da tužitelj nema pravi interes za podnošenje predmetne tužbe, niti da je jasno koja bi mu šteta nastala prodajom navedene nekretnine, s obzirom da se njenom prodajom neće namiriti niti založni vjerovnik RBA d.d., a niti bi uspio da se je nekretnina prodala na prvoj javnoj dražbi za punu utvrđenu vrijednost, slijedom čega nema mogućnosti niti naplate ostalih vjerovnika. Ističe da je pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini stekao temeljem sudske odluke donesene u postupku Trgovačkog suda u Zagrebu, Ovr-240/16, koja je postala pravomoćna, tako da se o zakonitosti te odluke više ne može raspravljati. Smatra da pravne radnje stečajnog dužnika može pobijati samo stečajni upravitelj i to ako se radi o radnjama koje su poduzete do otvaranja stečaja prema trećim osobama, uz odobrenje stečajnog suca, a da se ne mogu pobijati pravne radnje stečajnog dužnika nakon otvaranja stečaja poduzete u nekom sudskom postupku. Navodi da ako tužitelj smatra da mu je nekom sudskom odlukom povrijeđeno neko pravo, da je trebao podnijeti tužbu radi naknade štete protiv Republike Hrvatske, a ne protiv ovdje tuženika.

U očitovanju na odgovore na tužbu tužitelj, u bitnom, navodi da ima pravni interes za podnošenje predmetne tužbe, da se sukladno odredbi čl. 163. st. 2. SZ-a pravne radnje koje je u ime stečajnog dužnika poduzeo stečajni upravitelj mogu pobijati po općim pravilima za pobijanje pravnih radnji odnosno pravnih poslova te da založni vjerovnik Raiffeisenbank Austria d.d. u trenutku prodaje predmetne nekretnine u ovršnom postupku više nije imao tražbinu koja je bila osigurana hipotekom na toj nekretnini. Ovo iz razloga, što u stečajnom postupku koji se vodi nad dužnikom Novabela 1995 d.o.o. u stečaju kod ovog suda, pod poslovnim brojem St-1689/11, Raiffeisenbank Austria d.d. nije prijavio tražbinu temeljem četiri mjenice, koja je bila osigurana hipotekom na predmetnoj nekretnini, slijedom čega da je i ta tražbina utrnila, a samim time i založno pravo, dok je tražbina navedenog založnog vjerovnika prema dužniku Novabela d.o.o., koja je također bila osigurana hipotekom na toj nekretnini, po osnovi Ugovora o kreditu 04001020203 od 1. srpnja 2004. s dodacima i Ugovora o okvirnom iznosu zaduženja 08025550014 od 13. ožujka 2008. s dodacima, namirena i preplaćena temeljem Ugovora o pristupanju dugu od 15. i 22. listopada 2010., što da je vidljivo iz pravomoćnog rješenja ovog suda, St-1135/12 od 27. travnja 2017.

Tijekom dokaznog postupka pročitani su povijesni izvadak iz zemljišne knjige Općinskog građanskog suda u Zagrebu za zk. ul. 16815 poduložak 41 k.o. Grad Zagreb (list 6. – 9. spisa), djelomični izvadak iz sudskog registra za I. tuženika (list 10. spisa), zaključak ovog suda, Ovr-240/16 od 18. srpnja 2018. (list 11. – 12. i 79. spisa), rješenje ovog suda, St-1135/12 od 27. travnja 2017. (list 13. – 14. spisa), zaključak ovog suda, Ovr-240/16-11 od 11. listopada 2017. (list 15. – 17. spisa), rješenje o dosudi ovog suda, Ovr-240/16 od 21. prosinca 2017. (list 18. – 19. i 76. – 78. spisa), potvrda ovog suda, Ovr-240/16 od 18. srpnja 2018., o uplati kupovnine (list 20. i 80. spisa), ispisi s mrežne stranice FINA-e iz Očevidnika nekretnina i pokretnina koje se prodaju u ovršnom postupku (list 21. – 27. spisa), izvješća stečajnog upravitelja I. tuženika o tijeku stečajnog postupka i stanju stečajne mase (list 28. – 33. i 37. – 38. spisa), rješenje ovog suda, St-1135/12-206 od 4. srpnja 2018. (list 34. – 36. spisa), ispis e-mail korespondencije (list 39. – 53. spisa), povijesni izvadak iz zemljišne knjige Općinskog građanskog suda u Zagrebu za zk. ul. 16815 poduložak 41, 42 i 43 k.o. Grad Zagreb (list 58. – 70. spisa), ispis pregleda statusa predmeta Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Z-52679/18 (list 71. spisa), rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Z-52679/18 od 27. rujna 2018. (list 73. – 75. spisa), zaključak ovog suda, Ovr-240/16 od 27. rujna 2018. (list 81. – 82. spisa), rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, Pž-1614/18-3 od 18. svibnja 2018. (list 87. – 88. spisa), rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, Pž-6049/18-21 od 24. listopada 2018. (list 89. – 91. spisa), tužba Hrvoja Šimića protiv Destilerije d.o.o. u stečaju i Hrvoja Mučnjaka podnesena ovom sudu u predmetu poslovnog broja P-2206/18 (list 92. – 100. spisa), aktivni izvadak iz zemljišne knjige Općinskog građanskog suda u Zagrebu za zk. ul. 16815 poduložak 41 k.o. Grad Zagreb (list 102. spisa), podnesak II. tuženika od 29. siječnja 2018. podnesen u postupku ovog suda, Ovr-240/16 (list 105. spisa), zaključak ovog suda, Ovr-240/16-33 od 2. veljače 2018. (list 106. spisa), potvrda o transakcijama Podravske banke d.d. o izvršenoj uplati kupovnine (list 107. spisa), Sporazum o osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretninama sklopljen 6. lipnja 2006. između Raiffeisenbank Austria d.d. kao vjerovnika i Novabela d.o.o. kao dužnika i založnog dužnika (list 128. – 132. spisa), rješenje Općinskog suda u Zagrebu, Z-40078/06 od 12. lipnja 2006., o uknjižbi založnog prava (list 133. – 134. spisa), rješenje o ispravku Općinskog suda u Zagrebu, Z-40078/06 od 23. lipnja 2006. (list 135. – 136. spisa), prijedlog Raiffeisenbank Austria d.d. za uknjižbu založnog prava podnesen Općinskom sudu u Zagrebu 7. lipnja 2006. (list 137. spisa), rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Sisku, St-1689/11 od 29. veljače 2012. (list 138. – 141. spisa), povijesni izvadak iz sudskog registra za Novabela 1995 d.o.o. u stečaju (list 142. – 150. spisa), rješenje Trgovačkog suda u

Zagrebu, Stalne službe u Sisku, St-1689/11 od 14. svibnja 2012. (list 151. – 153. spisa), rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, Pž-4425/12-3 od 26. rujna 2012. (list 154. – 156. spisa), rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, Stalne službe u Sisku, St-1689/11 od 11. veljače 2013. (list 157. – 158. spisa), rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, Pž-2852/13-3 od 22. listopada 2013. (list 159. – 162. spisa), prijava tražbine Raiffeisenbank Austria d.d. u stečajnom postupku koji se vodi nad Novabela 1995 d.o.o. u stečaju (list 163. – 170. spisa), Ugovor o kreditu 04001020203 sklopljen 1. srpnja 2004. između Raiffeisenbank Austria d.d. kao kreditora i Novabela d.o.o. kao korisnika kredita i založnog dužnika (list 171. – 180. spisa), Dodatak 2. Ugovoru o okvirnom iznosu zaduženja 08025550014 sklopljen 23. ožujka 2009. između Raiffeisenbank Austria d.d., Novabela d.o.o. i Destilerije d.o.o. (list 181. – 183. spisa), III. Dodatak Ugovoru o kreditu 04001020203 sklopljen 13. ožujka 2008. između Raiffeisenbank Austria d.d. kao kreditora i Novabela d.o.o. kao korisnika kredita (list 184. – 185. spisa), IV. Dodatak Ugovoru o kreditu 04001020203 sklopljen 23. ožujka 2009. između Raiffeisenbank Austria d.d., Novabela d.o.o. i Destilerije d.o.o. (list 186. – 189. spisa), Ugovor o okvirnom iznosu zaduženja 08025550014 sklopljen 13. ožujka 2008. između Raiffeisenbank Austria d.d. i Novabela d.o.o. (list 190. – 198. spisa), Ugovor o kreditu 08025020216 sklopljen 27. svibnja 2008. između Raiffeisenbank Austria d.d. kao kreditora i Novabela d.o.o. kao korisnika kredita (list 202. – 203. spisa), Ugovor o kreditu 08025020173 sklopljen 5. svibnja 2008. između Raiffeisenbank Austria d.d. kao kreditora i Novabela d.o.o. kao korisnika kredita (list 204. – 205. spisa), Ugovor o kreditu 08025010034 sklopljen 19. rujna 2008. između Raiffeisenbank Austria d.d. kao kreditora i Novabela d.o.o. kao korisnika kredita (list 206. – 207. spisa), Ugovor o kreditu 06001020698 sklopljen 2. studenog 2006. između Raiffeisenbank Austria d.d. kao kreditora i Aris 2000 d.o.o. kao korisnika kredita i davatelja osiguranja (list 208. – 211. spisa), Dodatak 1. Ugovoru o kreditu 06001020698 sklopljen 2. studenog 2006. između Raiffeisenbank Austria d.d. kao kreditora i Aris 2000 d.o.o. kao korisnika kredita i davatelja osiguranja (list 212. – 214. spisa), mjenično očitovanje mjeničnog dužnika Maje Šimić od 2. studenog 2006. kao osiguranje obveza po Ugovoru o kreditu 06001020698 (list 215. spisa), mjenično očitovanje mjeničnog dužnika Aris 2000 d.o.o. kao osiguranje obveza po Ugovoru o kreditu 06001020698 (list 216. spisa), Ugovor o kreditu 09178020119 sklopljen 15. rujna 2009. između Raiffeisenbank Austria d.o.o. kao kreditora, Aris 2000 d.o.o. kao korisnika kredita, Destilerija d.o.o. kao sudužnika, Aris 2000 i partneri k.d. kao sudužnika, Maje Šimić kao solidarnog dužnika i Hrvoja Šimića kao solidarnog dužnika (list 217. – 222. spisa), Dodatak 1. Ugovoru o kreditu 09178020119 (list 223. – 226. spisa), Ugovor o pristupanju dugu sklopljen 15. listopada 2010. između Raiffeisenbank Austria d.d. i Aris 2000 d.o.o., Aris 2000 i partneri k.d., Hrvoja Šimića i Maje Šimić kao pristupatelja dugu (list 227. – 231. spisa), Ugovor o pristupanju dugu sklopljen 22. listopada 2010. između Raiffeisenbank Austria d.d. i Novabela grupa d.o.o. kao pristupatelja dugu (list 232. – 235. spisa), Ugovor o pristupanju dugu sklopljen 4. svibnja 2011. između Raiffeisenbank Austria d.d. i Novabela Grupa d.o.o., Destilerija d.o.o., Aris 2000 i partneri k.d., Hrvoja Šimića i maje Šimića kao pristupatelja dugu (list 236. – 240. spisa), rješenje ovog suda, St-1135/12 od 27. travnja 2017. (list 241. – 242. spisa), tablica prijavljenih tražbina u stečajnom postupku ovog suda, St-1135/12 (list 243. – 244. spisa), prijava tražbine Hrvoja Šimića u stečajnom postupku nad I. tuženikom (list 245. – 246. spisa), prijava tražbine Maje Šimić u stečajnom postupku nad I. tuženikom (list 247. – 248. spisa), prijava tražbine tužitelja u stečajnom postupku nad I. tuženikom (list 253. – 254. spisa), prijava tražbine Raiffeisenbankd Austria d.d. i obavijest o razlučnom pravu u stečajnom postupku nad I. tuženikom (list 261. – 271. spisa), rješenje ovog suda, St-1135/12-66 od 20. travnja 2016. (list 272. – 281. spisa), rješenje o ispravku ovog suda, St-1135/12-87 od 2. rujna 2016. (list 282. – 283. spisa), rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, Pž-4782/16-5 od 24. siječnja 2017. (list 284. – 290. spisa), zapisnik ovog suda s ispitnog i

izvještajnog ročišta održanog 20. travnja 2016. u postupku St-1135/12 (list 291. – 304. spisa) i zapisnik ovog suda s drugog ročišta za dražbu nekretnina održanog u ovršnom postupku Ovr-240/16 (list 305. – 310. spisa).

Ocjenom izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a, sud je zaključio da je tužba za pobijanje propuštanja podnošenja žalbe protiv rješenja o dosudi nekretnine I. tuženika I. tuženiku nepravovremena, dok su preostali tužbeni zahtjevi neosnovani.

Predmet spora jest pobijanje pravnih radnji I. tuženika kao dužnika tužitelja, prema odredbama ZOO-a, poduzetih nakon otvaranja stečaja nad I. tuženikom, koje se sastoje u propuštanju stečajnog upravitelja I. tuženika da u ovršnom postupku koji je vođen pred ovim sudom, pod poslovnim brojem Ovr-240/16, između Raiffeisenbank Austria d.d. kao ovrhovoditelja i I. tuženika kao ovršenika, na nekretninama I. tuženika, podnese žalbu protiv rješenja o dosudi nekretnina (stana i parkirnog mjesta) II. tuženiku, iz razloga što su nekretnine prodane za pola njihove utvrđene vrijednosti, iako, prema stavu tužitelja, nisu smjele biti prodane ispod 3/5 utvrđene vrijednosti te da zahtijeva proglašenje dosude nevažećom, iz razloga što II. tuženik nije uplatio kupovninu u roku kojeg je sud odredio u zaključku o prodaji, a koji se prema tužitelju ne može produljivati, radi namirenja tužiteljeve tražbine prema I. tuženiku, a podredno (tužbeni zahtjev je pogrešno nazvan alternativnim, iako se sadržajno radi o eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu, o kojem bi sud trebao odlučiti ako nađe da je ovaj koji je postavljen prije njega neosnovan) da se utvrdi da ne postoji pravni odnos temeljem kojeg je II. tuženik mogao steći pravo vlasništva nekretninama I. tuženika te da je II. tuženik dužan izdati ispravu kojom dopušta I. tuženiku upisati se ponovno kao vlasnik tih nekretnina u zemljišnoj knjizi.

Među strankama je nesporno da je pred ovim sudom vođen ovršni postupak, Ovr-240/16, između ovrhovoditelja Raiffeisenbank Austria d.d. i I. tuženika kao ovršenika, da su u tom ovršnom postupku određene nekretnine I. tuženika, kojeg je u tom postupku nakon otvaranja stečaja zastupao stečajni upravitelj, prodane II. tuženiku za cijenu od ukupno 987.827,50 kn (stan za cijenu od 975.000,00 kn i parkirno mjesto za cijenu od 12.827,50 kn), da je utvrđena vrijednost tih nekretnina bila 1.920.869,00 kn (vrijednost stana 1.895.214,00 kn, a vrijednost parkirnog mjesta 25.655,00 kn), da je II. tuženik uplatio kupovninu 13. srpnja 2018., iako je zaključkom o prodaji bilo određeno da je rok za uplatu kupovnine 30 dana od održavanja javne dražbe, što je u konkretnom slučaju bilo do zaključno 28. prosinca 2017. da je nakon toga ovaj sud u tom ovršnom postupku zaključkom od 27. rujna 2018. naložio upis prava vlasništva na tim nekretninama u korist II. tuženika, uz brisanje određenih tereta, dok je kasnijim zaključkom naložio predaju istih u posjed II. tuženiku te da je II. tuženik upisan kao vlasnik tih nekretnina.

Sporno je postoji li aktivna legitimacija tužitelja i pasivna legitimacija tuženika, jesu li ispunjene materijalne pretpostavke za uspješno pobijanje dužnikovih pravnih radnji te može li se u ovom postupku utvrđivati zakonitost stjecanja prava vlasništva II. tuženika na nekretnini I. tuženika, s obzirom da je pravni temelj stjecanja vlasništva bila pravomoćna sudska odluka.

Prije svega, prvostupanjski sud po službenoj dužnosti tijekom cijelog postupka pazi je li stvar pravomoćno presuđena i ako utvrdi da je parnica među istim strankama pokrenuta o zahtjevu o kojemu je već pravomoćno odlučeno, odbacit će tužbu (čl. 333. st. 2. ZPP-a).

Međutim, o predmetnim zahtjevima tužitelja protiv tuženika nije meritorno pravomoćno odlučeno, već je tužitelj podnosio žalbe protiv rješenja koja je donosio ovaj sud u

ovršnom postupku Ovr-240/16, a koje su pravomoćno odbačene, jer tužitelj nije bio niti stranka niti sudionik tog ovršnog postupka pa nije imao pravo podnositi žalbe, dakle, sud nije nikada ulazio u ispitivanje osnovanosti iznijetih žalbenih navoda, a niti žalbeni navodi imaju svojstvo tužbenog zahtjeva, slijedom čega nije osnovan II. tuženikov prigovor pravomoćno presuđene stvari, jer ne postoji pravomoćna presuda kojom je sud između istih stranaka odlučio o istim zahtjevima koji su postavljeni u ovom postupku.

Nadalje, tužitelj ima pravni interes za podnošenje tužbe predmetnog sadržaja, jer bi, pod uvjetom da je jedan od tužbenih zahtjeva osnovan, ostvario veću pravnu korist nego što ju trenutno ima.

Osim toga, odredbom čl. 187. st. 1. ZPP-a izričito je određeno da tužitelj može u tužbi tražiti da sud samo utvrdi postojanje ili nepostojanje nekog prava ili pravnog odnosa, odnosno istinitost ili neistinitost neke isprave, dok je stavkom 2. istog članka određeno da se takva tužba može podići kada je to predviđeno posebnim propisima, kada tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje ili nepostojanje nekog prava ili pravnog odnosa, odnosno istinitost ili neistinitost neke isprave prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kada ima neki drugi pravni interes za podizanje takve tužbe.

S obzirom da je posljedica presude kojom se prihvaća tužbeni zahtjev za pobijanje pravnih radnji dužnika ta da pobijana pravna radnja gubi učinak prema tužitelju u mjeri koja je potrebna za namirenje njegove tražbine (čl. 70. ZOO-a), od kuda proizlazi i njegov pravni interes za postavljanje takvog tužbenog zahtjeva, to je jasno da tužbeni zahtjev mora biti usmjeren na utvrđenje da je pravna radnja, a pod pravnom radnjom se, u smislu odredbe čl. 66. st. 3. ZOO-a, podrazumijeva i propuštanje, bez pravnog učinka prema tužitelju te da je osoba na koju je pobijanom pravnom radnjom prešla određena imovina dužnika dužna trpiti namirenje tužiteljeve tražbine prema dužniku iz vrijednosti te imovine.

U odnosu na eventualno kumulirani tužbeni zahtjev koji glasi na utvrđenje nepostojanja pravnog odnosa stjecanja vlasništva II. tuženika na nekretnini I. tuženika i na izdavanje tabularne isprave od strane II. tuženika u korist I. tuženika, pravni interes se sastoji u tome što tužitelj tvrdi da tražbina ovrhovoditelja Raiffeisenbank Austria d.d. koja je bila osigurana založnim pravom na predmetnoj nekretnini i radi čije je realizacije vođen ovršni postupak više nije postojala u trenutku prodaje te nekretnine II. tuženiku, slijedom čega da nije bilo osnove da se ista proda II. tuženiku u ovršnom postupku, već da je ista trebala ostati u stečajnoj masi I. tuženika i služiti namirenju svih stečajnih vjerovnika I. tuženika, uključujući i tužitelja, a prihvaćanjem opisanog tužbenog zahtjeva bi se upravo to i postiglo.

Nadalje, imenovanje privremenog stečajnog upravitelja samo po sebi ne znači da društvo kojemu je isti postavljen ne može samostalno pokretati i voditi parnične postupke odnosno da ga u tom segmentu ne može zastupati dotadašnja uprava.

Naime, tek u slučaju da je stečajni sud uz postavljanje privremenog stečajnog upravitelja odredio, do donošenja odluke o prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka, mjeru osiguranja zabrane raspolaganja imovinom dužnika ili odredio da dužnik može raspolagati svojom imovinom samo uz prethodnu suglasnost privremenoga stečajnoga upravitelja, to bi značilo da je direktoru tužitelja potrebna suglasnost privremenog stečajnog upravitelja za pokretanje ove parnice (arg. iz čl. 47. st. 2. SZ-a u vezi čl. 45. st. 1. i čl. 44. st. 2. t. 2. SZ-a), a kako se ograničenja raspolaganja imovinom upisuju u sudski registar (čl. 46. st. 1. i 2. SZ-a),

a u sudskom registru u odnosu na tužitelja takva ograničenja nisu upisana, to proizlazi da tužitelju nije bila potrebna prethodna suglasnost privremenog stečajnog upravitelja za pokretanje ove parnice.

Protivno navodima I. tuženika, tužba u ovom predmetu sadrži određeni zahtjev u pogledu glavne stvari, jer tužitelj zahtjevom da se utvrdi da ne postoji valjani pravni odnos temeljem kojeg je II. tuženik mogao steći pravo vlasništva na točno određenoj nekretnini zahtijeva da se utvrdi da II. tuženik nije stekao pravo vlasništva ni na kojem pravnom temelju, čime su obuhvaćeni svi mogući pravni temelji.

Odredbom čl. 163. st. 2. SZ-a određeno je da se pravne radnje koje je stečajni upravitelj poduzeo u ime stečajnoga dužnika mogu pobijati po općim pravilima za pobijanje pravnih radnji, odnosno pravnih poslova.

Dakle, radi se o pobijanju pravnih radnji koje je stečajni dužnik, zastupan po stečajnom upravitelju, poduzeo nakon otvaranja stečajnog postupka, prema odredbama ZOO-a o pobijanju dužnikovih pravnih radnji (čl. 66. – 71. ZOO-a), a ne o pobijanju pravnih radnji koje je stečajni dužnik poduzeo prije otvaranja stečaja, prema odredbama čl. 127. – 144. SZ-a.

Tužbu radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji prema odredbama ZOO-a podnosi vjerovnik dospjele tražbine protiv dužnika i treće osobe s kojom je ili u čiju je korist poduzeta pravna radnja koju se pobija odnosno protiv njenih sveopćih pravnih sljednika (čl. 66. st. 1. i čl. 69. st. 2. ZOO-a), a kako je tužitelj nesporno vjerovnik I. tuženika, što proizlazi i iz pravomoćnog rješenja ovog suda, St-1135/12 od 27. travnja 2017., o utvrđenim tražbinama stečajnih vjerovnika II. višeg isplatnog reda, a navodna propuštanja I. tuženika u ovršnom postupku poduzeta su u korist II. tuženika, to u ovom postupku postoji kako procesna, tako i materijalna aktivna legitimacija tužitelja te pasivna legitimacija tuženika.

Svaki vjerovnik čija je tražbina dospjela i bez obzira kada je nastala može pobijati pravnu radnju svog dužnika koja je poduzeta na štetu vjerovnika, s time da se pod pravnom radnjom podrazumijeva i propuštanje zbog kojeg je dužnik izgubio neko materijalno pravo ili je za njega nastala neka materijalna obveza, a smatra se da je pravna radnja poduzeta na štetu vjerovnika ako zbog nje dužnik nema dovoljno sredstava za ispunjenje vjerovnikove tražbine (čl. 66. ZOO-a).

Naplatno raspolaganje može se pobijati ako je u vrijeme raspolaganja dužnik znao ili mogao znati da poduzetim raspolaganjem nanosi štetu svojim vjerovnicima i ako je trećoj osobi s kojom je ili u čiju je korist pravna radnja poduzeta to bilo poznato ili moglo biti poznato (čl. 67. st. 1. ZOO-a).

Tužba za pobijanje za raspolaganje iz čl. 67. st. 1. ZOO-a može se podnijeti u roku od jedne godine (čl. 71. st. 1. ZOO-a).

Propuštanja koja tužitelj smatra pobožnim su nepodnošenje žalbe protiv rješenja o dosudi nekretnine i nepodnošenje prijedloga za proglašenje dosude nevažećom.

Propuštanje podnošenja žalbe protiv određenog rješenja učinjeno je zadnjeg dana žalbenog roka, a kako iz potvrde pravomoćnosti rješenja o dosudi ovog suda, Ovr-240/16-22 od 21. prosinca 2017., proizlazi da je isto postalo pravomoćno 8. siječnja 2018., to je propuštanje podnošenja žalbe učinjeno 7. siječnja 2018., a kako je tužba u ovom predmetu

podnesena 17. siječnja 2018., nakon proteka prekluzivnog roka od jedne godine, valjalo je odbaciti tužbu radi pobijanja tog propuštanja kao nepravovremenu.

U odnosu na propuštanje podnošenja prijedloga za proglašenje dosude nevažećom, valja naglasiti da se dosuda ne proglašava nevažećom temeljem prijedloga stranke, već po službenoj dužnosti.

Naime, odredbom čl. 98. st. 6. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 57/1996., 29/1999., 42/2000., 173/2003., 194/2003., 151/2004., 88/2005., 121/2005., 67/2008., dalje u tekstu: OZ/96), koja je istovjetna odredbi čl. 103. st. 6. OZ-a/12, određeno je da će u rješenju o dosudi sud odrediti da će se nekretnina dosuditi i kupcima koji su ponudili nižu cijenu, redom prema veličini cijene koju su ponudili, ako kupci koji su ponudili veću cijenu ne polože kupovninu u roku koji im je određen ili koji će im biti određen. U tom slučaju sud će donijeti posebno rješenje o dosudi svakom narednom kupcu koji je ispunio uvjete da mu se nekretnina dosudi, u kojem će odrediti rok za polaganje kupovnine. Sud će u tom rješenju najprije oglašiti nevažećom dosudu kupcu koji je ponudio višu cijenu.

Dakle, radi se o radnji koju je sud dužan poduzeti po službenoj dužnosti ako kupac kojem je nekretnina dosuđena ne položi kupovninu u određenom roku, a ne o radnji čije je poduzimanje dužna predložiti stranka.

OZ-om nije propisan rok u kojem je sud dužan donijeti rješenje kojim oglašava prethodnu dosudu nevažećom i dosuđuje nekretninu drugom kupcu, ako isti uopće postoji, ali navedeno rješenje bi se svakako moglo donijeti sve dok kupac koji nije uplatio kupovninu ne bude upisan u zemljišnoj knjizi kao vlasnik nekretnine temeljem zaključka ovršnog suda, a kako je II. tuženik upisan kao vlasnik temeljem rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Z-52679/18 od 27. rujna 2018., to je do tada I. tuženik mogao predložiti da se dosuda nekretnine II. tuženiku ogłosi nevažećom (mada takav prijedlog ne bi imao nikakvog učinka) pa je u odnosu na to "propuštanje" tužba za pobijanje pravovremena, međutim, ista je iz već iznijetog razloga neosnovana.

Naime, kako prijedlog I. tuženika da se dosuda nekretnine II. tuženiku oglosti nevažećom ne bi imao nikakvog pravnog učinka, jer se dosuda ne oglašava nevažećom na prijedlog stranke, već po službenoj dužnosti, to u tom pogledu ne postoji niti propuštanje I. tuženika.

Osim toga, sve i da se dosuda nekretnine proglašava nevažećom na prijedlog stranke, da su u ovršnom postupku ovog suda, Ovr-240/16, bile ostvarene pretpostavke za proglašenje dosude nekretnine II. tuženiku nevažećom (mada to ne proizlazi iz isprava koje je dostavio tužitelj) te da se nepodnošenje prijedloga za proglašenje te dosude nevažećom može smatrati propuštanjem I. tuženika učinjenim u korist II. tuženika, takvo propuštanje nije utjecalo na namirenje tražbine tužitelja.

Ovo iz razloga, što iz svih izvješća stečajnog upravitelja I. tuženika o tijeku stečajnog postupka i stanju stečajne mase I. tuženika proizlazi da je tražbina razlučnog vjerovnika Raiffeisenbank Austria d.d. veća od vrijednosti nekretnina I. tuženika na kojima postoji razlučno pravo i koje su prodane u ovršnom postupku ovog suda Ovr-240/16, a koji je prethodno vođen pred Općinskim sudom u Novom Zagrebu, pod poslovnim brojem Ovr-664/15, a prije toga pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem Ovr-3445/10, a isto proizlazi i iz prijave tražbine navedenog vjerovnika u stečajnom postupku

koji se vodi nad I. tuženikom te njegove obavijesti o postojanju razlučnog prava te iz zapisnika ovog suda s ispitnog i izvještajnog ročišta održanog 20. travnja 2016. u stečajnom postupku koji se vodi nad I. tuženikom, iz kojih je vidljivo da tražbina razlučnog vjerovnika Raiffeisenbank Austria d.d. koja je osigurana razlučnim pravom na nekretninama I. tuženika, temeljem Sporazuma o osiguranju stjecanjem založnog prava na nekretninama, sklopljenog 6. lipnja 2006. između Raiffeisenbank Austria d.d. kao vjerovnika te Novabela d.o.o. (kasnije tvrtke Novabela 1995 d.o.o.) kao dužnika i založnog dužnika, tadašnjeg vlasnika predmetnih nekretnina, solemniziranog po Javnom bilježniku Luciji Popov, pod brojem OU-510/06, na dan otvaranja stečajnog postupka nad I. tuženikom (kasnijim vlasnikom predmetnih nekretnina) iznosi 1.625.800,00 kn po osnovi glavnice, ali da je istu potrebno uvećati za zatezne kamate i troškove, a vrijednost predmetnih nekretnina u ovršnom postupku Ovr-240/16 utvrđena je u iznosu od 1.940.193,00 kn (stana u iznosu od 1.895.214,00 kn, spremišta u iznosu od 19.324,00 kn i parkirnog mjesta u iznosu od 25.655,00 kn).

Dakle, kako je tražbina razlučnog vjerovnika veća od utvrđene vrijednosti nekretnina na kojima postoji razlučno pravo (kada se uzmu u obzir i zatezne kamate), to je nebitno jesu li te nekretnine prodane za 3/5 ili 1/2 utvrđene vrijednosti te komu su iste prodane, II. tuženiku ili, u slučaju da je dosuda II. tuženiku proglašena nevažećom, nekom drugom, s obzirom da bi cjelokupna kupovna, umanjena za troškove prodaje nekretnine i troškove utvrđivanja tražbine, bila predana razlučnom vjerovniku radi namirenja njegove tražbine (čl. 164.a st. 1. i 2. i čl. 170. SZ-a), dakle, ista niti nije mogla služiti namirenju tužiteljeve tražbine.

Pored toga, i pod pretpostavkom da se nekretnina proda u ovršnom postupku iznad njene vrijednosti i za cijenu veću od tražbine ovrhovoditelja, što je krajnje nevjerojatno uzimajući u obzir pravila ovršnog postupka o cijeni ispod koje se nekretnina ne može prodati, višak koji bi preostao nakon namirenja troškova njene prodaje te tražbine razlučnog vjerovnika služio bi namirenju prvenstveno stečajnih vjerovnika I. tuženika I. višeg isplatnog reda, a tek ako bi se oni uspješno namirili pristupilo bi se razmjernom namirenju tražbina stečajnih vjerovnika II. višeg isplatnog reda, među kojima se nalazi i tužitelj, ali isti nije jedini, tako da tužitelj, u svakom slučaju, neosnovano traži namirenje svoje tražbine iz vrijednosti predmetne nekretnine do iznosa od 1.895.214,00 kn, jer mu namirenje u tom iznosu ne bi pripadalo niti po redovnom tijeku stvari.

Naposljetku, za uspješno pobijanje dužnikovih naplatnih pravnih radnji potrebno je da je treća osoba u čiju je korist propuštanje poduzeto znala ili mogla znati da se tim propuštanjem oštećuje vjerovnik dužnika, a sve i da u trenutku prodaje nekretnina I. tuženika više nije postojala tražbina razlučnog vjerovnika radi čijeg su se namirenja te nekretnine prodavale u ovršnom postupku, II. tuženik to nije mogao znati, s obzirom da je i u stečajnom postupku koji se vodi nad I. tuženikom i u ovršnom postupku koji je vođen radi prodaje tih nekretnina utvrđeno da tražbina razlučnog vjerovnika/ovrhovoditelja Raiffeisenbank Austria d.d. koja je osigurana založnim pravom na tim nekretninama i dalje postoji i to u većem iznosu nego što iznosi vrijednost tih nekretnina, slijedom čega je II. tuženik opravdano smatrao da se cijeli ovršni postupak vodi radi namirenja stvarne tražbine navedenog vjerovnika pa i navodno "propuštanje" podnošenja prijedloga za proglašenje dosude nedopuštenom nije mogao okarakterizirati štetnim za vjerovnike I. tuženika, već korisnim, jer će se time u konačnici postići djelomično namirenje razlučnog vjerovnika I. tuženika

Stoga je tužbeni zahtjev za utvrđenje da je pobožno propuštanje I. tuženika predlaganja proglašenja nevažećom dosude nekretnine I. tuženika II. tuženiku i nalažanja II. tuženiku da

trpi namirenje tužiteljeve tražbine prema I. tuženiku iz vrijednosti te nekretnine do određenog iznosa, valjalo odbiti kao neosnovan.

Neosnovan je i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev za utvrđenje da ne postoji valjani pravni odnos temeljem kojeg je II. tuženik stekao pravo vlasništva na nekretnini I. tuženika u zemljišnoj knjizi Općinskog građanskog suda u Zagrebu u zk. ul. 16815 k.o. Grad Zagreb kao četverosobni stan sa nusprostorijama na četvrtom katu, broj 401, površine 107,84 m², u planu označen indigo plavom bojom, povezan sa suvlasničkim dijelom u omjeru od 776,34/10000 cijele nekretnine koju predstavlja stambeni objekt u Zagrebu, Bleiweisova 27/29 i dvorište, površine 143,6 čhv ili 516 m², izgrađen na zk. č. 5231/22 te da je II. tuženik dužan izdati I. tuženiku tabularnu ispravu za upis prava vlasništva na toj nekretnini.

II. tuženik je upisan kao vlasnik predmetne nekretnine temeljem rješenja ovog suda, Ovr-240/16 od 21. prosinca 2017., o dosudi nekretnine, zaključka ovog suda, Ovr-240/16 od 18. srpnja 2018., kojim se nalaže zemljišnoknjižnom sudu upisati II. tuženika kao vlasnika predmetne nekretnine, s obzirom da je rješenje o dosudi postalo pravomoćno, potvrde ovog suda, Ovr-240/16 od 18. srpnja 2018., o uplati kupovnine i zaključka ovog suda, Ovr-240/16 od 27. rujna 2018., kojim se specificiraju zabilježbe i tereti koje je zemljišnoknjižni sud dužan brisati prilikom upisa prava vlasništva u korist II. tuženika te u konačnici rješenja Općinskog građanskog suda u Zagrebu, Z-52679/18 od 27. rujna 2018., kojim se u zk. ul. 16815 (E-41 i E-43) kojim se dopušta upis prava vlasništva u korist II. tuženika.

Odredbom čl. 126. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine, broj: 91/1996., 68/1998., 137/1999., 22/2000., 73/2000., 129/2000., 114/2001., 79/2006., 141/2006., 146/2008., 38/2009., 153/2009., dalje u tekstu: ZVDSP) određeno je da se pravo vlasništva stječe odlukom suda ili drugog tijela u slučajevima određenim zakonom, na način i pod pretpostavkama određenim zakonom, dok je stavkom 2. istog članka određeno da pravo vlasništva stječe u trenutku pravomoćnosti sudske odnosno konačnosti odluke druge vlasti, ako što drugo nije određeno zakonom, niti proizlazi iz cilja radi kojega se odluka donosi.

II. tuženik je stekao pravo vlasništva temeljem pravomoćnog rješenja o dosudi nekretnine, nakon što je uplatio kupovninu za dosuđenu nekretninu (arg. iz čl. 101. st. 1., 3. i 4. i čl. 102. OZ-a/96 kojima odgovaraju čl. 108. st. 1., 3. i 4. i čl. 110. OZ-a/12).

Stoga je neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje da ne postoji pravni odnos temeljem kojeg je II. tuženik stekao pravo vlasništva predmetne nekretnine.

Budući da je izjava kojom se nekom dopušta upis prava vlasništva u zemljišnoj knjizi na svoje ime, dakle, očitovanje kojim dotadašnji vlasnik prenosi pravo vlasništva na nekretnini na stjecatelja, sastavni dio pravnih poslova koji su temelj za uknjižbu prava vlasništva u zemljišnoj knjizi (čl. 115. st. 1. i čl. 119. st. 1. ZVDSP-a), a II. tuženik i I. tuženik nisu u takvom pravnom odnosu, to se ne može prihvatiti ni tužbeni zahtjev kojim bi se naložilo II tuženiku da izda I. tuženiku takvu ispravu pa je i taj tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan.

Valja napomenuti da je tužitelj predložio odgodu ročišta koje je održano 21. svibnja 2019. (jedino ročište koje je održano u ovom predmetu) iz zdravstvenih razloga, ali kako je sud iz dostavljene medicinske dokumentacije utvrdio da je zbog tih zdravstvenih razloga prema izričitim navodima liječnika privremena nesposobnost za rad trajala 60 dana počevši

od 22. ožujka 2019., to znači da je ista trajala do zaključno 20. svibnja 2019. pa na dan održavanja predmetnog ročišta više nije postojala, slijedom čega je ocijenjeno da je tužitelj bio zdravstveno sposoban pristupiti na navedeno ročište pa isto nije odgođeno.

Osim toga, tužitelj je u opsežnim podnescima i dokumentaciji dostavljenoj tijekom postupka iznio sve činjenice i dokazne prijedloge relevantne za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari te kako odlučne činjenice među strankama niti nisu bile sporne i odluka o tužbenim zahtjevima je ovisila isključivo o rješenju pravnih pitanja, to tužiteljeva prisutnost na navedenom ročištu niti nije mogla utjecati na drugačije rješenje predmetnog spora.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 4. srpnja 2019.

Sutkinja:
Ivana Manestar

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana od uručenja presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem ovog suda u dva primjerka za sud i u jednom primjerku za svaku parničnu stranku.

DNA:

- tužitelju

- I. tuženiku po stečajnom upravitelju

- II. tuženiku
